Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς κερδοῦν εἰς τὴν τέχνην ἡμῶν ἀναμφιβόλως, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὠφελιμώτατον καὶ χρησιμώτατον εἰς τὰ ἐκκλησίας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Νοεμβρίου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 49

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 380)

Ἡ λιποθυμία τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Ἰωάννου παρετείνετο. Θὰ ἔλεγέ τις, βλέπων αὐτοὺς ἐπὶ τῆς κλίνης των ἀνάσκελα, ὅτι εἶνε νεκροὶ ἢ ὅτι «κάμνουν τοὺς πεθαμένους» καθὼς εἶχεν ἰσχυρισθῆ ὁ ἅγιος ἐκεῖνος πατήρ. Ἀλλ' ἡ καλὴ Βερενίκη ἔβαλεν ἀμέσως εἰς ἐνέργειαν ὁλόκληρον φαρμακεῖον ἀναψυκτικῶν καὶ πτητικῶν,—ὕδωρ, ὄξος, ἅλατα, αἰθέρια ἔλαια. Τὸ πιπέρι μόνον ἔλειπε, διὰ νὰ τους κάμῃ . . . σαλάτα.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, αἱ τρεῖς ἀδελφαί, ἔξωθεν τῆς θύρας, ἤκουαν κρυφά, μὲ αὐτιὰ κολλημένα ἐπάνω εἰς τὸ θυρόφυλλον, καὶ ἔβλεπαν ἀπὸ τὴν τρύπαν τῆς κλειδαριᾶς. Πολὺ ἄσχημο αὐτό, βέβαια· ἀλλὰ τὰς δικαιολογεῖ καὶ τὰς σώζει ὁ οἰκτός των.

Ἐπὶ τέλους ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης, ἀπὸ τὴν πλήμμυραν τῶν ἀρωμάτων, ἐπανῆλθον εἰς τὰς αἰσθήσεις των, ἤνοιξαν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπανεῦρον τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης.

— Πέτρε; ἔκραξεν ὁ Ἰωάννης. Ποῦ εἶσαι; Ἔσπασες τίποτε; ἔβγαλες τίποτε;

— Ὄχι, ὄχι, ἀδελφούλη μου· τίποτε· ἀμὲ σύ;

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

— Ὥστε λοιπὸν εἴμαστε ζωντανοί;

— Μὰ καθὼς φαίνεται!

Εἶδαν τότε τὴν ὑπηρέτριαν, ἡ ὁποία μὲ παντοειδεῖς μορφασμοὺς ἐξεδήλου τὴν χαράν της· ἀλλὰ δὲν ἤκουσαν καὶ τοὺς μεγάλους στεναγμοὺς τῆς ἀνακουφίσεως, οἱ ὁποῖοι κατεπνίγοντο ὄπισθεν τῆς θύρας. . .

«Τώρα πειὰ ὁριστικῶς, ἐψιθύρισεν ὁ Ἰωάννης, προτιμῶ τὸ ψαράδικο καὶ τὲς μουρουῦνες!

— Ὅσῳ συλλογίζομαι τὶ διεσώθη ἀπὸ ὅλον τὸ Ὀρθόπτερον! . . εἶπε μελαγχολικῶς ὁ Πέτρος.

Ἡ Βερενίκη ἐκύτταξε τοὺς δύο νέους ἔντρομος. Ἀλλοίμονον! ἐπαραμιλοῦσαν! εἶχαν πυρετόν! . .

— Ἄχ! δὲν ξέρουν τὶ λέγουν! . . Μὲ τὸ πέσιμο, θὰ τους ἐσάλεψε τὸ μυαλό τους!» ἐψιθύρισαν μὲ λύπην ὄπισθεν τῆς θύρας.

— Πᾶνε καὶ τὰ σχέδιά μου, πάει καὶ τὸ πηδάλιον, πᾶνε καὶ οἱ μέτοχοι! ἐξηκολούθησεν ὁ ἀεροναύτης ἐν ἄκρᾳ ἀπελπισίᾳ. Ὅλα σὲ κακὴ κατάστασι!

—Ὅπως καὶ τὰ μέλη μου τὰ κακόμοιρα! ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης. Ἐν πρώτοις τὰ χέρια μου εἶνε καταμέλανα. Φαντάσου νὰ εἶνε κανεὶς μελανός, μέσα σὲ σπίτι ποῦ ἔχει τρία κορίτσια . . . Ἀϊ, τὰ πλευρά μου!

— Ἐπρόφθασες νὰ ἰδῆς, ὅπως εἶδα ἐγώ, τί εὔμορφες, τί χαριτωμένες ποῦ εἶνε; . . . . Ὤ, ἡ πλατούλα μου!»

Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἐκράτουν τὴν ἀναπνοήν των, διὰ νὰ κούουν καλλίτερα.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! πῶς δέν της εἶδα! Μιὰ μελαγχροινή, μάλιστα . . .

— Σούτ! εἶπεν ἡ Βερενίκη.

— Ἐμένα μάρέσει καλλίτερα ἡ ξανθή!

— Σούτ! εἶπε πάλιν ἡ Βερενίκη, διακόπτουσα τὸν Πέτρον.

— Τότε λοιπὸν νὰ ἰδῆς ποῦ ὁ ἀδελφός μας ὁ Στέφανος θὰ προτιμᾷ τὴν καστανήν. . . Ἀϊ, ἡ πλάτη μου. . . ὤ! . .

Ἡ καστανή, ἡ ξανθὴ καὶ ἡ μελαγχροινὴ ἐτράπησαν εἰς ἄτακτον φυγήν, κατακόκκιναι ὡς τρεῖς παπαροῦναι. Ἦτο καιρός· διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατέφθασεν ὁ πατήρ των. Ὀλίγον ἀκόμη, καὶ θὰ τὰς εὕρισκεν ἐκεῖ.

«Ἠσάν πεπεισμένοι ὅτι εἶχον ἐμπρός των δύο πτώματα.»
(Σελ. 380, στήλ. γ'.)

Οἱ δύο ἀδελφοί, πρὶν προφθάσουν νὰ ἀνακρίνουν τὴν ὑπηρέτριαν, εἶδον νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὸ δωμάτιον των ὁ σωματώδης κύριος, ὁ ἅγιος καὶ διεστραμμένος.

—Ἔ, εἶσθε καλλίτερα, παλληκάρια μου; ἤρχισε μὲ φοβερὰν φωνὴν σάλπιγγος. Ἀνεζήσατε, βλέπω, καὶ νὰ σας 'πῶ ἐκάματε πολὺ καλά, γιατὶ ὅταν ἔχῃ ζημιώσῃ κανεὶς τὸν πλησίον του. . . . .

— Ὥστε λοιπόν, κύριε, διέκοψεν ὁ Ἰωάννης, δὲν μας περιποιεῖσθε ἀπὸ ἀγνὴν εὐσπλαγχνίαν! . . .

— Ἀπὸ ἀγνὴν εὐσπλαγχνίαν; Ὄχι,

κύριοί μου, κάθε ἄλλο !... Εἴχατε ἕνα ἀερόστατο· πρέπει νὰ ἔχετε λοιπὸν καὶ ἄλλα κτήματα, κινητὰ ἢ ἀκίνητα, οἰκογένειαν, περιουσίαν, εἰσοδήματα, τίτλους, κοσμήματα, ἀσημικά....

— Πφ!.. ἔκαμεν ὁ Πέτρος.

— Εἶσθε δημόσιος εἰσπράκτωρ; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης εἰρωνικῶς. Μὲ συγχωρεῖτε, ἐνόμιζα ὅτι εἶσθε μυλωνᾶς!

— Μὲ περιπαίζετε; ἀνέκραξεν ἐξηγριωμένος ὁ οἰκοδεσπότης. Ὅταν κάμνῃ κανεὶς ζημίες, τὲς πληρόνει. Νά! Ἀκοῦς ἐκεῖ δημόσιος εἰσπράκτωρ! Ἀκοῦς ἐκεῖ μυλωνᾶς! Ἐγώ, κύριοι, εἶμαι εὐπατρίδης, εὐγενής! ἐκαταλάβατε;

— Ποιὸς ὀλίγο, ποιὸς πολύ, ὅλοι, σήμερα, κύριέ μου, εἶνε εὐγενεῖς! εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

— Ναί· μὰ ἐγὼ εἶμαι καθεαυτὸ εὐγενής, καθεαυτὸ εὐπατρίδης, καὶ Γάλλος μάλιστα, μολονότι πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν κατοικῶ εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ὀστάνδης!

— Γάλλος! εἶπεν ὁ Ἰωάννης μὲ μειδίαμα ἀμφιβολίας. Καὶ θὰ φανῆτε τόσον σκληρός, τόσον φιλοχρήματος, τόσον... Ὄχι δά!

— Πῶς ὄχι δά; Θὰ σᾶς το ἀποδείξω μὲ τὰ χαρτιὰ 'στὸ χέρι.

— Μάθετε λοιπόν, ὅτι καὶ ἡμεῖς εἴμεθα γάλλοι εὐπατρίδαι! εἶπε τότε ὁ Πέτρος, τὸν ὁποῖον ἡ ἰδέα ὅτι θὰ πληρώσῃ τὴν στέγην τὸν ἐπείραζε φοβερά.

— Ξεύρετε ὅμως, οἱ καλοὶ αὐτοὶ κύριοι πρὸ ὀλίγου ὡμιλοῦσαν γιὰ μουροῦνες... ἐψιθύρισεν ἡ Βερινίκη, ἡ ὁποία ἐνόμισε καθῆκόν της νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψιν.

Ὁ οἰκοδεσπότης τὴν ἤρπασεν ἀμέσως ὡς ἐπιχείρημα.

— Εὐπατρίδαι! ἀνέκραξε, ὑψῶν τοὺς ὤμους καὶ τὴν φωνήν. Εὐπατρίδαι μὲ ἀερόστατα καὶ μὲ μουροῦνες!... πφ!..

—Γιά νά σου 'πῶ, Βερενίκη, πήγαινε τώρα 'στὴ δουλειά σου!

Ἡ Βερενίκη ἐπῆγε 'στὴ δουλειά της.

— Κύριε! ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, εἰς τὰ καίρια προσβληθείς. Οὐδὲν τὸ ἀτιμωτικὸν ἔχει τὸ ἀερότατον, καὶ αἱ μουροῦναι εἶνε ἐπίσης ἀξιοσέβαστοι! Μάλιστα, κύριε! εἴμεθα καθεαυτὸ εὐπατρίδαι. Καὶ θὰ σᾶς το ἀποδείξω, ὄχι πλέον μὲ τὰ χαρτιά, ἀλλὰ μὲ τὰ γάντια 'στὸ χέρι!

Ὁ Πέτρος ἀνεσηκώθη ὀλίγον, καὶ βυθίσας τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ παντελονίου του, ἀνέσυρε τὰ περίφημα πράσινα γάντια μὰ τὰ χρυσοκεντημένα οἰκόσημά.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ ταύτῃ, ὁ χονδρὸς κύριος ἔγεινεν ἀμέσως κατακόκκινος καὶ γαλήνιος. Ἐταράχθη, ἐψέλλισε συγκεχυμένας δικαιολογίας, ἐζήτησε συγγνώμην, ὑπεκλίθη, ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν δύο νέων τὴν οἰκίαν του καὶ τοὺς ἀνθρώπους του, ἐξήτασεν ἂν αἱ κλίναι των ἦσαν καλαί, κτλ. κτλ. Κατόπιν ἐξῆλθε μὲ σεβασμόν, μὲ ὑποκλίσεις καὶ μὲ προσοχήν.

— Ἔεεεε; εἶπεν ὁ Πέτρος θριαμβευτικῶς πρὸς τὸν Ἰωάννην. Εἶδες ἐκεῖ ἐντύπωσι ποῦ ἔκαμε τὸ οἰκόσημό μας εἰς τὸν μυλωνᾶ; (γιατί, ἂς λέγῃ ὅ,τι θέλῃ, ἅμα ἔχῃ κανεὶς τρεῖς μύλους, εἶνε μυλωνᾶς!) Ἔ, δὲν ἔκαμα καλὰ ποῦ τὰ ἐπῆρα μαζί μου; Φαντάσου τί δυστύχημα, ἂν ἔμεναν εἰς τὴν κοιλιὰ τῆς μουρούνας!

— Πραγματικῶς ἐμβρόντητος ἔμεινεν ὁ δυστυχής! Περίεργον πρᾶγμα! Φαίνεται ὅτι τὰ ἔχει μαγεμμένα ἡ Νεράϊδα Μαντζουράνα!

Ἡ θύρα ἐκρούσθη δειλῶς καὶ ἡ Βερενίκη ἐπανῆλθεν, ὑποκλινὴς καὶ εὐσέβαστος, προφανῶς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν νέων διαταγῶν... Καὶ ἤρχισε νὰ φλυαρῇ, —πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, ὡς ἐκ τῆς ἀντιθέσεως, ὑπενθύμισεν εἰς τοὺς δύο ἀδελφοὺς τὴν βουβαμάραν τοῦ Λευκίου,—καὶ νὰ τους ἐρωτᾷ ποῦ ἐπεθύμουν νὰ φάγουν; εἰς τὸ κρεβάτι; ἢ εἰς τὸ τραπέζι τοῦ δωματίου των; ἢ μήπως ἐπροτιμοῦσαν νὰ καταβοῦν νὰ φαγοῦν μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειαν; Ὅπως ἤθελαν. Δὲν ἔλειψε δὲ νὰ τους πληροφορήσῃ ὅτι τοὺς ἔκαμναν τὰ ὀρεκτικώτερα φαγητὰ καὶ ὅτι ὁ κύριός της εἶχεν ἀνεβάσῃ ἀπὸ τὸ ὑπόγειον τὰ καλλίτερα κρασιά.

Ὁ Πέτρος ἔρριψε πρὸς τὸν ἀδελφόν του νέον βλέμμα θριάμβου, σείων ἐμφαντικῶς τὰ χειρόκτιά του.

— Εἴμεθα εὐτυχεῖς καὶ εὐγνώμονες, Βερενίκη, εἶπεν ἐπισήμως πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν, διὰ τὴν μεταβολήν, τὴν ἔστω καὶ ἀπότομον, τῶν πρὸς ἡμᾶς αἰσθημάτων καὶ διαθέσεων τοῦ κυρίου σου. Ἐπέτρεψε ὅτι αὐτὸ μᾶς κολακεύει καὶ μας συγκινεῖ, καὶ ὅτι θὰ καταβῶμεν νὰ συμφάγωμεν!»

Φωνοῦλα γλυκεῖα ἠκούσθη τότε ὄπισθεν τῆς θύρας:

«Ὁ μπαμπᾶς στέλλει πρὸς τοὺς κύριους φορέματα, σακάκια, γελέκα, καὶ ἀπ' ὅλα. Ἂν εἶνε πολὺ κοντά, πολὺ πλατειὰ ἢ ὀλίγον κομφά, ἂς μας συγχωρήσουν. Τἀφίνω ἐδῶ ἀπέξω, καὶ ἂς ἔλθῃ ἡ Βερενίκη νὰ τὰ πάρῃ.»

Ἠκούσθησαν τότε κάτι βηματάκια ἐσπευσμένα, φεύγοντα. Ποία νὰ ἦτο ἀράγε; Ἡ ξανθή, ἡ καστανή, ἢ ἡ μελαχροινή;

Κανεὶς δὲν ἐνόησεν...

Ἡ Βερενίκη ἐπῆγε κ' ἐπῆρε τὰ φορέματα. Καὶ ἀπεσύρθη πάλιν, λέγουσα εἰς τοὺς νέους ὅτι τὸ τραπέζι θὰ ἦτο ἕτοιμον, ὁποτε ἤθελαν. Δὲν εἶχαν, παρὰ νὰ κτυπήσουν τὸ κουδούνι.

(Ἕπεται συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Δημὲ Ζιρών*

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 379)

— Μὰ τ' εἶνε αὐτά; ἀνέκραξα. Ἀστειεύεσθε; τί γλῶσσα εἶνε αὐτὴ ποῦ ὁμιλεῖτε; (αὐτὰ τὰ εἶπα γαλλιστί.)

Τὰ παιδία ἀπέμειναν ἄφωνα.

— Ἀποκριθῆτε λοιπόν! ἀποκριθῆτε, πουλάκια μου! εἶπον συγχρόνως ρωσσιστὶ ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ.

— Τί νὰ ποκριθοῦμε; εἶπον τὰ παιδία. Δὲν καταλαμβάνουμε τί μας λέγει.

— Οὔτε μ' ἐννοοῦν, οὔτε τὰ ἐννοῶ! Ἐτελείωσε. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν ὁμιλοῦν γαλλικά.

Φαντασθῆτε τί θόρυβον ἐπροκάλεσεν ἡ δήλωσίς μου. Νὰ μὴ ὁμιλοῦν γαλλικά, ἐνῷ τὰ ἐμάνθαναν ἐν ὁλόκληρον ἔτος, μὲ καθηγητὴν πού τους ἐκόστιζε τὰ «μαλλοκέφαλα των»;...

— Μιλήσετε πάλι, παιδιά, καὶ προσπαθήσετε νὰ σας ἐννοήσῃ! εἶπεν ἡ μήτηρ.

— Μπιρικί, τουτουκί, τσοκοκό, λού, λού, λού, τσί, τσού, τσά!

— Καλὲ τί λέτ' ἐκεῖ; Αὐτὰ εἶνε γαλλικά; ἐφώναξα γελῶν. Γαβριὴλ Γαβριήλοβιτς καὶ Μαρία Ἰβανόβνα, καλοί μου φίλοι, σᾶς ἐγέλασαν! Αὐτὰ εἰμπορεῖ νὰ εἶνε κινεζικά, ἀλλὰ γαλλικὰ βέβαια δὲν εἶνε!

Οἱ γονεῖς ἐθύμωσαν μαζί μου, τὰ παιδιὰ ἤρχισαν νὰ κλαίουν, κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί θὰ ἐγίνετο, ἂν ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς δὲν ἐνεφανίζετο ὁ διδάσκαλος, ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ κυνηγίου.

Οἱ μικροὶ μαθηταὶ ἔσπευσαν εἰς προϋπάντησίν του, ἀμιλῶμενοι ποῖος νὰ εἴπῃ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἀκατάληπτα κοραϊστικά των. Βεβαίως θὰ τῷ ἔλεγαν, ὅτι ἔλαβα τὴν αὐθάδειαν νὰ ἰσχυρισθῶ πῶς δὲν ὁμιλοῦν γαλλικά.

Ὁ διδάσκαλος ὡχρίασε, καὶ προφανῶς τεταραγμένος, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰποσυρθῇ, λέγων, ρωσσιστί, ὅτι εἶχε δυνατὸν πονοκέφαλον καὶ ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

— Μιλήστε του, Ἀλεξάνδροβιτς, μιλήστέ του γαλλικά! μοῦ ἐφώναξεν ἡ μήτηρ περισσότερον ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένη, ἀφ' ὅσον ἤθελε νὰ φανῇ.

— Ἀπὸ ποῖον μέρος τῆς Γαλλίας εἶσθε, ἠρώτησα τότε τὸν διδάσκαλον γαλλιστί, καὶ τί διαβολόγλωσσα εἶνε αὐτὴ ποῦ διδάσκετε τὰ παιδιά;

Ὁ διδάσκαλος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὠχριάσῃ, ἔγινε τώρα κατακόκκινος. Τὰ ἔχασε πρὸς στιγμὴν καὶ δὲν εἶπε τίποτε. Κατόπιν ὅμως ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν του καὶ μου ἀπήντησε ρωσσιστί:

— Κύριε, δὲν ἐννοῶ τί μ' ἐρωτᾶτε, διότι, νὰ σας εἴπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἶμαι Γάλλος καὶ δὲν γνωρίζω τὰ γαλλικά.

— Δὲν εἶσθε Γάλλος; Δὲν γνωρίζετε γαλλικά; Καὶ τότε τί γλῶσσαν ἐμαθαίνατε τὰ παιδιά μου; ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ.

— Τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου μου. Εἶμαι Νορβηγός! Ἀπὸ μίαν Ἐπαρχίαν...

Καὶ ἐπωφεληθεὶς τῆς γενικῆς καταπλήξεως, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δωματίου καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἐκ τῆς οἰκίας, ὅπου φυσικὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιστρέψῃ πλέον.

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἀπεγοήτευσε τόσῳ πολὺ τοὺς δυστυχεῖς γονεῖς, ὥστε παρητήθησαν τῆς ἰδέας νὰ διδάξουν τὰ τέκνα των γαλλικά, ἐκ φόβου μήπως, ζητοῦντες καὶ πάλιν γνήσιον παρισινόν, τοῖς ἐστέλλον κανένα Κινέζον!

[Henriette Pravaz]

ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΚΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

12 Νοεμβρίου

ΑΤ' ἔτος, ἐκ τοῦ κληροδοτήματος τοῦ ἐναρέτου Μοντυών, ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἀπονέμει τὰ λεγόμενα Βραβεῖα Ἀρετῆς. Γίνεται ἐν εἶδος Διαγωνισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπίσης ὑποβάλλονται ἔργα, ἀλλ' ἔργα ἀληθινά, τὰ «καλὰ ἔργα» τοῦ Εὐαγγελίου, ἔργα ἀρετῆς, φιλανθρωπίας, ἀφοσιώσεως, αὐταπαρνήσεως, ἐθελοθυσίας, ἀλτρουϊσμοῦ· (ὁ ἀλτρουϊσμὸς εἶνε τὸ ἀντίθετον τοῦ ἐγωϊσμοῦ· ἑλληνιστὶ δὲν μετεφράσθη ἀκόμη ἡ λέξις ἐπιτυχῶς· τοῦτο ὅμως, νομίζω, δὲν σημαίνει ὅτι ἡ ἀρετὴ αὕτη εἶνε ἄγνωστος εἰς τοὺς Ἕλληνας...)

Τὰ ἔργα λοιπὸν αὐτὰ κρίνονται ἀπὸ μίαν ἐπιτροπήν, καὶ εἰς τοὺς ἐργάτας τῶν καλλιτέρων ἀπονέμονται τὰ Βραβεῖα. Οἱ οὕτω βραβευόμενοι ἀποκτῶσι πλέον ἐπισήμως τὸν τίτλον τοῦ ἐναρέτου, καὶ ἐκτὸς τῆς ὑλικῆς ἀμοιβῆς, λαμβάνουν καὶ τὴν μεγίστην ἱκανοποίησιν τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἀρετῆς των, διαφημιζόμενοι καὶ προβαλλόμενοι ὡς παράδειγμα ἀξιομίμητον εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Αὐτὸ ἴσως πληγόνει τὴν μετριοφροσύνην τῶν ἐναρέτων, οἱ ὁποῖοι ἠσκήσαν τὴν ἀρετὴν χωρὶς ἀξιώσεις βραβείων καὶ δόξης. Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀλλέως! Τὰ καλὰ ἔργα γίνονται μὲν ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀλλὰ βραβεύονται ἐν τῷ φανερῷ. Μήπως τὸ ἴδιον δὲν θὰ κάμῃ καὶ ὁ Θεὸς εἰς τὴν μέλλουσαν Κρίσιν... τοῦ μεγίστου τῶν Διαγωνισμῶν;

Φέτος τὸ πρῶτον Βραβεῖον Μοντυὼν ἀπενεμήθη εἰς μίαν γυναῖκα, ὀνομαζομένην Μαρίαν Μπονφουᾶ. Κατ' ἀρχὰς ἦτο ἠθοποιὸς πλανοδίου θιάσου, κατόπι διευθύντρια λαϊκῶν πανοραμάτων. Ὀλόκληρος ἡ παιδικὴ καὶ νεανική της ἡλικία ἀφιερώθη εἰς περίθαλψιν πτωχῶν της συγγενῶν. Ὅτε δὲ τῷ 1880, ἔμεινε μόνη εἰς τὸν κόσμον, ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν μητρικήν της προστασίαν τὰ πτωχὰ παιδία, τἀποτελοῦντα μέρος τῶν πλανοδίων θιάσων, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τα διδάξῃ,—καθὼς ἔλεγεν ἡ ἰδία «ὅτι ὑπάρχει Θεὸς εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἰκοσιὲξ γράμματα εἰς τὸ γαλλικὸν ἀλφάβητον.» Ἵδρυσε λοιπὸν εἰς τὸ Παρίσι ἓν εἶδος Σχολῆς Ἀπόρων Παίδων, ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ παιδία τῶν πλανοδίων θιάσων, μὲ κεφάλαιον πεντήκοντα μόνον φράγκων καὶ μὲ ἓν ἀλφαβητάριον! Τὸ πρῶτον ἔτος ἡ Σχολὴ τῆς Μαρίας Μπονφουᾶ εἶχε μόνον δώδεκα μαθητάς· ἀλλὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος εἶχεν 110, καὶ μετὰ τέσσαρα ἔτη 207. Ὅπως οἱ θίασοι, ἦτο καὶ ἡ Σχολὴ αὕτη πλανόδιος καὶ φερέοικος. Ἡ διευθύντρια της ἠκολούθει ἀκάματος τοὺς θιάσους εἰς τὰς περιοδείας των, καὶ ἐδίδασκε τοὺς παῖδας κατὰ τὰς ὥρας, τὰς ὁποίας εἶχον ἐλευθέρας ἀπὸ γυμνάσια ἢ παραστάσεις. Οὕτως ἡ Μαρία Μπονφουᾶ μία πτωχὴ γυναῖκα, χωρὶς μέσα, χωρὶς κεφάλαια, χωρὶς ὑποστήριξιν, μὲ μόνον τὸν ζῆλόν της καὶ τὴν ἀφοσίωσίν της, ἐχάρισεν εἰς τόσα πτωχὰ καὶ ἀπόκληρα πλάσματα τὸ πλούσιον δῶρον τῆς παιδείας. Ὦ, ἤξιζε καὶ μεγαλήτερον βραβεῖον μιᾶ τοιαύτη ἀρετή!

—

14 Νοεμβρίου.

Ἀναγινώσκω εἰς μίαν ἐφημερίδα:

Μία πυρκαϊὰ χθὲς τὸ ἀπόγευμα αἴφνιδία, συνεκέντρωσεν ὅλους τοὺς περιπατητὰς εἰς τὸ Ζάππειον. Τὸ θέαμα ἦτο ἀπερίγραπτον. Ὅλαι ἐκεῖ κάτω αἱ βουνοσειραὶ ἐκαίοντο, καὶ καταρράκτης πυρὸς ἐχύνετο μέσα εἰς τὸν Σαρωνικόν.

Οἱ περισσότεροι ἐνόμισαν ὅτι ἐκαίοντο πάλιν τὰ ἀτυχῆ μας δάση...

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ αἱ φλόγες περιεστάλησαν καὶ ψήγματα χρυσοῦ ἐπλημμύρισαν τὸν ὁρίζοντα. Ἔπειτα τὸ πῦρ ἀνέλαβε τὸ ἀπαίσιον ἔργον του, καὶ καπνὸς εἰς λευκὰ καὶ πορφυρᾶ νέφη ἀνέθρωσκεν ὁλονέν ἀπὸ τὸ βάθος.

Ἀτυχῶς μετὰ ἓν λεπτὸν κατέφθασεν ἐπὶ τόπου ἡ..... 5η ἑσπερινὴ ὥρα, καὶ τὸ θαυμάσιον κκκν προελήφθη.

Τὸ ἔξοχον πανόραμα τῆς δύσεως κατεκλύσθη ὑπὸ τοῦ ἑσπερινοῦ σκότους!»

—

15 Νοεμβρίου

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς θαυμασίας του Ἱστορικὰς Διαλέξεις εἰς τὸν «Παρνασσὸν» ὁ καθηγητὴς κ. Σπυρίδων Λάμπρος διηγήθη τὸ ἑπόμενον ἀνέκδοτον:

Οἱ κάτοικοι τῆς ὁδοῦ Ἀκομινάτου, ἀγνοοῦντες διατί ἡ ὁδὸς των ὠνομάσθη οὕτω, ἀπετάθησαν εἰς ἕνα κύριον, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ πλέον ἐγγράμματος τῆς συνοικίας, καὶ τὸν ἠρώτησαν ποῖος ἦτο αὐτὸς ὁ Ἀκομινάτος.

Ὁ κύριος, ἀγνοῶν ἐντελῶς τὴν ἑλληνικὴν Ἱστορίαν, ἀλλὰ μὴ θέλων νὰ χάσῃ καὶ τὴν φήμην του ὡς σοφοῦ, ἔδωσεν ἐκ τοῦ προχείρου τὴν ἑπομένην ἐξήγησιν:

— Βλέπετε τί μακρύς, τί ἀτελείωτος ποῦ εἶνε ὁ δρόμος μας; Ὅλῳ πηγαίνεις, πηγαίνεις, καὶ ἀκόμη νάτος ἐμπρός σου! Δι' αὐτὸ λοιπὸν ὠνομάσθη ὁδὸς Ἀκομινάτου.

* * *

Αὐτὸ μοῦ ὑπενθύμισεν ἕνα ἄλλον διάλογον μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ:

Ὁ υἱός.—Τί θὰ 'πῇ, μπαμπᾶ, ὁδὸς Κυκλοβόρου;»

Ὁ πατήρ. — Ὁδός, παιδάκι μου, θὰ 'πῇ δρόμος. Κυκλοβόρου, δὲν ἠξεύρω.

Φ.

ΤΙ Μ' ΑΡΕΣΕΙ

Μ' ἀρέσουν τὰ στολίδια,
σὰν εἶνε Πασχαλιά,
Μ' ἀρέσουν τὰ παιχνίδια
σὰν δὲν ἔχω δουλειά.

Μὰ βέβαιά ἀπ' τὰ δύο
μ' ἀρέσει πιὸ πολὺ
τὸ εὔμορφο βιβλίο,
ποῦ τέρπει κι' ὠφελεῖ.

Γιατὶ τὸ ξεύρουν τόσοι,
πῶς τὸ καλὸ παιδὶ
στολίδι ἔχει τὴ γνῶσι
καὶ τέρψι τὴ σπουδή.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΗΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Καμμία ἐπιγραφὴ ἐπιτάφιος, καὶ ἡ πλέον χρυσῆ καὶ ἐγκωμιαστική, δὲν θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ δώσῃ δόξαν εἰς τὸν μὴ ἔχοντα. Ὁ τάφος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος εἰς τὴν Ἁγίαν Ἑλένην ἀπετελεῖτο ἀπὸ μίαν ἁπλῆν πλάκα ἐντελῶς ἀνεπίγραφον! Καὶ ὅμως.....

Ἡ ἐλπὶς δὲν ἔχει ὅρια. Ὁ Ὑποψήφιος Δόκιμος δὲν εἶνε κατὰ βάθος καὶ Μέλλων Ναύαρχος;

Θαυμάζω τὸν Ρobinσῶνα Κροῦσον δι' ὅσα κατώρθωσε νὰ κάμῃ ὁλομόναχος εἰς τὴν ἐρημίαν του, ἀλλὰ δὲν ἤθελα καὶ νὰ εὑρεθῶ ποτὲ εἰς τὴν θέσιν του. Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη διὰ νὰ ζῇ μετὰ τῶν ὁμοίων του.

ΕΠΙ ΤΗι ΕΙΚΟΣΑΕΤΗΡΙΔΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Πρὸς τοὺς ἁπανταχοῦ, φίλους μου, μικροὺς καὶ μεγάλους, παλαιοὺς καὶ νέους.

«Ἡ ἀγάπη εἶνε δρᾶσις»
ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΓΩ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΑ παλαιά μου συνεργάτρια, ἡ προσφιλής μου Κα Σταματίνα Ἀρ. Κουρτίδου, ἐζήτησέ ποτε δι' ἐπιστολῆς της ἀπὸ τὸν Βίκτωρα Οὐγγὼ ἐν αὐτόγραφον διὰ τὸ Λεύκωμά της. Καὶ ὁ μέγας Ποιητής, ὁ συνήθως τόσον δύσκολος, ἀνταπεκρίθη ἐξαιρετικῶς καὶ εὐχαρίστως εἰς τὴν αἴτησιν «μιᾶς Ἑλληνίδος ἐξ Ἀθηνῶν» καθὼς εἶπε, καὶ τῇ ἀπέστειλε τὴν ἑξῆς αὐτόγραφον σκέψιν του: «Aimer c' est agir» δηλαδή: «ἡ Ἀγάπη εἶνε δρᾶσις.»

Πόσον συχνὰ συλλογίζομαι τὴν μεγάλην ταύτην ἀλήθειαν! Καὶ πραγμάτικῶς, τί ἄλλο εἶνε ἡ ἀγάπη, παρὰ μία δρᾶσις, μία ἐνέργεια; Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ φαντασθῆτε π. χ. γονεῖς ἀγαπῶντας τὰ τέκνα των καὶ σταυρώνοντας τὰς χεῖρας; ἢ τέκνα ἀγαπῶντα τοὺς γονεῖς των καὶ μὴ καταβάλλοντα πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ τους εὐχαριστήσουν; ἢ Διάπλασιν ἀγαπῶσαν τοὺς φίλους της καὶ μὴ ἐργαζομένην ὅσον δύναται διὰ τὸ καλόν των; ἢ παιδία ἀγαπῶντα τὴν Διάπλασίν των, καὶ μὴ ἐνεργοῦντα ὑπὲρ αὐτῆς; Ὄχι, ὄχι! Πάντοτε ἐργάζεταί τις, ἐνεργεῖ, δρᾷ ὑπὲρ ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ,—εἴτε ἄνθρωπος εἶνε, εἴτε ἰδέα,—οὐδὲ δύναται κατ' ἄλλον τρόπον νὰ φανερώσῃ τὴν ἀγάπην του, νὰ εἴπῃ ἀληθῶς ὅτι ἀγαπᾷ. Ἡ ἀγάπη εἶνε δρᾶσις!

Μὲ ἀγαπᾶτε, ὅπως λέγετε, ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὴν ἀγάπην μου; Ἰδοὺ σήμερον καὶ νέα εὐκαιρία διὰ νὰ το δείξετε,—εὐκαιρία δράσεως, εὐκαιρία ἔργων. Πρόκειται περὶ τοῦ Μεγάλου Ξεσπαθώματος, τὸ ὁποῖον προκηρύττω ἐπὶ τῇ Εἰκοσαετηρίδι μου.

Εἰκοσαετηρίς! Συλλογισθῆτέ το ὀλίγον. Τὸ ἔτος 1898 εἶνε τὸ 20ὸν τῆς ἐργασίας μου. Εἴκοσιν ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐξεδόθη τὸ πρῶτόν μου φυλλάδιον. Εἴκοσιν ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐργάζομαι ἀδιακόπως ὑπὲρ τῶν φίλων μου. Πόσοι κόποι καὶ ἀγῶνες κατὰ τὸ διάστημα αὐτό! Πόσα ἐμπόδια ὑπερνικηθέντα! Πόση ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή! Κυττάζω ὀπίσω μου τώρα, καὶ σας βεβαιῶ ὅτι μὲ τρομάζει ὁ δρόμος αὐτὸς ὁ τραχὺς καὶ μακρός, τὸν ὁποῖον διέτρεξα. Πόσας ἐπέρασα κακοτοπίας! πόσους ἀπέφυγα κρημνούς! ἀπὸ πόσα βάραθρα ἐσώθην!.. Κάθε βῆμα καὶ λίθος προσκόμματος· κάθε ἡμέρα καὶ δυσχέρεια· κάθε νὺξ καὶ ἀγρυπνία... Ζωὴ ὁλόκληρος, διανυθεῖσα ἐν μόχθοις, χάριν μιᾶς ἰδέας, χάριν μιᾶς ἀγάπης! Καὶ ἐνίκησα, καὶ ἔφθασα ἀσφαλῆς εἰς τὸν σταθμὸν τῆς σήμερον, ὅπου ἠμπορῶ νὰ σταθῶ ὀλίγον καὶ νὰ θεωρήσω τὸ παρελθόν, καὶ πρὸ πάντων νὰ ἴδω τὸ μέλλον. Καὶ ἰδοὺ πάλιν ἐνώπιόν μου ὁ δρόμος ἐξακολουθεῖ, καὶ λευκάζει ἀτελείωτος, καὶ μὲ καλεῖ: «Ἐμπρός! Ἐμπρός! Δὲν θὰ σταθῇς οὔτε στιγμήν! Ἡ ἀγάπη εἶνε δρᾶσις!»

Εἴκοσιν ἔτη! Κανὲν ἄλλο περιοδικὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν κατώρθωσε νὰ ζήσῃ τόσον καιρόν. Δὲν νομίζετε, ὅτι τοιοῦτος σταθμὸς δὲν πρέπει νὰ διεληθῇ ἀπαρατήρητος; Δὲν ἀξίζει νὰ ἑορτασθῇ τὸ σπάνιον γεγονός;—Τὸ γνωρίζω, ὅτι εἶσθε ὑπὲρ τῆς ἰδέας ταύτης. Πρὶν ἐγὼ εἴπω τίποτε ἀκόμη, εἰς συνάδελφός σας καὶ φίλος μου, καθὼς ἐνθυμεῖσθε, μοῦ ἔγραψε: «Πρέπει νὰ ἑορτάσωμεν τὴν Εἰκοσαετηρίδα σου». Καὶ τότε μ' ἕνα στόμα ἀνεκράξατε πάντες: «Πρέπει νὰ την ἑορτάσωμεν!»

Καὶ θὰ τὴν ἑορτάσωμεν! Διερχόμενοι μετ' ὀλίγον τὸν σταθμὸν τῆς εἰκοσαετίας, θὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος μᾶς ἠξίωσε νὰ τον διέλθωμεν· θὰ ταλλάξωμεν φίλημα χαρᾶς καὶ ἀγάπης· θὰ ζητωκραυγάσωμεν θριαμβευτικῶς· θὰ ρίψωμεν ἐν βλέμμα εἰς τὸ παρελθόν, καὶ ἀναλαμβάνοντες νέας δυνάμεις, καὶ ἀντλοῦντες νέας ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον, θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μας, χωροῦντες ἐμπρός, πάντοτε ἐμπρός!

Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ ἔννοια καὶ ἡ σημασία τῆς Εἰκοσαετηρίδος μου. Θὰ ἐκδηλωθῇ δὲ διὰ σειρᾶς ἑορτῶν, πνευματικῶν πανηγύρεων, εἰς τὰς ὁποίας, ἐκ τοῦ πλησίον ἢ μακρόθεν, ὅλοι οἱ φίλοι μου, μικροὶ καὶ μεγάλοι, παλαιοὶ καὶ νέοι, θὰ λάβουν μέρος. Τότε θὰ γίνῃ καὶ ἡ Μεγάλη Κυριακή, ἐπισημοτέρα ἢ ὅσον τὴν ἐφαντάσθησαν οἱ λαβόντες τὴν πρωτοβουλίαν, διὰ νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ρητὸν: «Κάθε ἐμπόδιο σὲ καλό.» Θὰ γίνῃ καὶ μία πανηγυρικὴ παράστασις εἰς τὸ θέατρον, μὲ πρόγραμμα κατάλληλον διὰ τὴν περίστασιν. Θὰ ἐκδοθῇ καὶ ἓν Τεῦχος Πανηγυρικόν,—καὶ τὰ λοιπά, ὅσα θὰ ποφασισθοῦν ἕως τότε. Ἀλλὰ προπάντων, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Εἰκοσαετηρίδος, πρέπει νὰ νεοποιηθῇ αὐτὴ ἡ «Διάπλασις» σας,—ἐρχομένη εἰς θέσιν νὰ ἐφαρμώσῃ ὅλας τὰς βελτιώσεις καὶ ὅλας τὰς καινοτομίας, τὰς ὁποίας πρὸ πολλοῦ ὀνειρεύεται, ἱκανοποιοῦσα πλέον τὴν εὐγενῆ φιλοδοξίαν τῶν Ἑλληνοπαίδων, οἱ ὁποῖοι θέλουν τὸ περιοδικόν των ἀνώτερον πάντων, καὶ τελειοποιουμένη ὅσῳ εἶνε δυνατόν, καὶ ὑπὸ ἔποψιν ἐξωτερικῆς μορφῆς, καὶ ὑπὸ ἔποψιν οὐσίας, καὶ ὑπὸ ἔποψιν εὐρείας δράσεως.

Διὰ νὰ γίνουν ὅλα αὐτά, ἀφ' οὗ ὑπάρχῃ ἡ θέλησις, ἓν μόνον ἀπαιτεῖται ἀκόμη: Ἡ αὔξησις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φίλων μας. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν! Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἑορτάσωμεν τὴν Εἰκοσαετηρίδα, ὅπως ἐπιθυμοῦμεν, ἂν μείνωμεν ἐμεῖς κ' ἐμεῖς. Πρὸς τοῦτο ὁ κύκλος μας ἀνάγκη νὰ εὐρυνθῇ, νὰ μεγαλώσῃ, νὰ περιλάβῃ ὅσῳ τὸ δυνατὸν μεγαλήτερον πλῆθος Ἑλληνοπαίδων. Ἐν τῇ ἑνώσει καὶ ἐν τῇ πληθύει ἡ δύναμις. Οἱ ὀλίγοι, ὅσην καλὴν θέλησιν καὶ ἂν ἔχουν, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κάμουν τίποτε γενναῖον, ἂν δὲν προσηλυτίσουν πρῶτα τοὺς πολλούς. Καὶ ἡμεῖς δυστυχῶς εἴμεθα ἀκόμη ὀλίγοι, πολὺ ὀλίγοι σχετικῶς, μα τόσον ὀλίγοι, ὥστε,— μάθετέ το τελοσπάντων,— ἄνευ τῆς ἀκαταβλήτου ἐπιμονῆς τοῦ Διευθυντοῦ καὶ ἐκδότου μου, τοῦ ὑποβαλλομένου εἰς κάθε θυσίαν, πρὸ πολλοῦ..... ἀ, ὄχι! καλλίτερα νὰ μὴ σάς το εἴπω, διὰ νὰ μὴ λυπηθῆτε.

Ἀνάγκη λοιπὸν προσηλυτισμοῦ διὰ τὸ μέγα ἔργον καὶ τὸν μέγαν σκοπόν, ἀνάγκη ξεσπαθώματος, γεροῦ, Μεγάλου Ξεσπαθώματος. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ λάβετε ὅλοι τὰς Ἀγγελίας τοῦ 1898. Ἐργασθῆτε, κινηθῆτε, πείσατε τοὺς φίλους σας νὰ ἐγγραφοῦν, ὑποδείξατέ τους ὅλα τὰ ὠφελήματα μιᾶς τοιαύτης ἐγγραφῆς, ἐξαντλήσατε τὴν εὐγλωττίαν σας καὶ τὴν ἐνέργειάν σας. Καὶ σεῖς ἀκόμη, ὅσοι εἶσθε μικροὶ καὶ ἄπειροι, συμβουλευθῆτε τοὺς γονεῖς σας καὶ τοὺς μεγαλητέρους σας ἀδελφούς. Καὶ ὅσοι δὲν ἔχετε τυχὸν φίλους, μὴ φυλάξετε τὰς ἀγγελίας, μὴ κρύψετε «τὸ φῶς ὑπὸ τὸ μόδιον» κατὰ τὴν φράσιν

τοῦ Εὐαγγελίου. Στείλατέ τας ὑπὸ ταινίαν ταχυδρομικῶς εἰς ἀγνώστους σας· μία ἀγγελία τὰ λέγει ὅλα, καὶ δύναται ὁ ἀναγινώσκων αὐτὴν νὰ ἐγγραφῇ μόνος του, ἀπ' εὐθείας· εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι θὰ εὐγνωμονῇ κατόπι τὸν ἄγνωστον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔστειλε τὴν ἀγγελίαν. Καὶ ὅσοι ἐγγράψετε ὀλίγους, ἔστω καὶ μόνον ἕνα, μὴ διστάσετε· δέχομαι καὶ τὸ μικρὸν καθὼς καὶ τὸ πολύ· καὶ ἂν παρέλθῃ ἡ προθεσμία, πάλιν μὴν ἀπελπισθῆτε· δέχομαι «καὶ τὸν ἔσχατον καθάπερ καὶ τὸν πρῶτον.» Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἐργασθῆτε ὅλοι, ὅλοι!

Ἡ ἄμεσος ἀμοιβὴ τοῦ ξεσπαθώματος εἶνε μικρά. Διὰ κάθε νέαν συνδρομήν, δίδω, καθὼς γνωρίζετε, εἰς τὸν στέλλοντα αὐτήν, ἓν Γραμμάτιον ἀξίας Δραχμῆς, ἐξοφλουμένης εἰς εἶδος εἰς τὸ Γραφεῖόν μου. (Τὰ εἶπα ἐν ἐκτάσει εἰς τὸ 26ὸν φυλλάδιον, σελ. 207.) Ἀλλ' ἡ ἄμεσος ἀμοιβή, ὦ, αὐτὴ εἶνε μεγάλη καὶ ἀνυπολόγιστος! Εἶνε ἡ αὔξησις τοῦ κύκλου τῆς ἐνεργείας ἑκάστου· εἶνε ἡ βελτίωσις καὶ ἡ πρόοδος τοῦ φύλλου, πρὸς τὸ καλὸν ὅλων, πρὸς πραγμάτωσιν μιᾶς ἰδέας εὐγενοῦς· εἶνε τέλος ἡ εὐτυχία ἐκ τῆς συναισθήσεως, ὅτι εἰργάσθη τις ὑπὲρ τοῦ ἀγαπωμένου. Ἡ ἀγάπη εἶνε δρᾶσις!

Σᾶς ἀσπάζομαι

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 377)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΗ'

Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ ὁ Ἕκτωρ μετέβη ἐν σπουδῇ εἰς τὸ Ἀρχειοφυλακεῖον. Διασχίζων τὰς πολυανθρώπους συνοικίας τῶν Παρισίων ὁ νεανίας παρετήρησεν ὅτι δὲν εἶχον τὴν συνήθη των ὄψιν. Τὰ πλεῖστα τῶν καταστημάτων ἦσαν κλειστά· ὅμιλοι ἐσχηματίζοντο ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων, σχολιάζοντες τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας· ἀγωνία ἐζωγραφίζετο ἐφ' ὅλων τῶν προσώπων καὶ παντοῦ ἐβασίλευεν ἀταξία. Ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ ὡπλισμένοι διήρχοντο καθ' ὁμίλους· ἄλλοι ἔφερον ἐπὶ τοῦ πίλου τρίχρουν ἐθνόσημον, καὶ ἄλλοι λευκὸν ἢ ἐρυθρόν. Οἱ πρῶτοι ἐφώναζαν: «Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ! Θάνατος εἰς τοὺς Συμμάχους!» Οἱ ἄλλοι, ὀλιγαριθμότεροι ὅμως, ἐφώναζαν: «Κάτω ὁ Αὐτοκράτωρ! Ἂς ἀνοίξωμεν τὰς πύλας τῆς πόλεως!»

Ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς τοιούτου ὁμίλου ἐβάδιζεν ἀρχαῖός μας γνώριμος, ὁ Ματθαῖος Πουλώ, ὁ κλέπτης τῆς ἀδαμαντίνης πόρπης τοῦ Ἕκτορος καὶ συστασιώτης τοῦ Μαλέ. Παρατηρήσας τὸν νεαρὸν ὑπολοχαγὸν τῷ ἀπηύθυνεν ἀπειλητικὴν χειρονομίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Ἕκτωρ ἀπέδωσεν εἰς τὴν στολήν, τὴν ὁποίαν ἔφερε, μὴ γνωρίζων ὅτι εἶχε τὴν τιμὴν νὰ εἶνε γνωστὸς εἰς τοῦ ἄνθρωπον ἐκεῖνον.

Ὁ Ἕκτωρ εὗρε τοὺς φίλους του εἰς τὴν τράπεζαν, διότι ἦτο ἡ ὥρα τοῦ γεύματος. Ἐγένετο δεκτὸς μετὰ πάσης χαρᾶς. Ἡ Λουκία ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του μετὰ δακρύων βλέπουσα τὸν λευκὸν ἐπίδεσμον τῆς πληγῆς του, ὁ κύριος καὶ ἡ δεσποινὶς Μορανζὴ τὸν ἠσπάσθησαν ὡς υἱόν, καὶ τὸν ἠρώτησαν μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος περὶ τῶν κατ' αὐτόν. Ἀλλ' ὁ Ἕκτωρ ἦτο τόσῳ πολὺ συγκεκινημένος ἐξ ὅλων τῶν τελευταίων γεγονότων,—ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας του, μέχρι τῆς συνεντεύξεώς του μετὰ τῆς Αὐτοκρατείρας,—ὥστε δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰποκριθῇ εἰς τοὺς φίλους του. Ἐφ' ὅσον εἶχεν ἀνάγκην τῶν δυνάμεών του, τὰς συνεκράτει οὐτωσειπεῖν διὰ τῆς βίας· καὶ τώρα εὑρέθη διὰ μιᾶς ἐξηντλημένος, ἐλεεινός. Εἰς μάτην προσεπάθησε νὰ ροφήσῃ ὀλίγον ζωμόν· ἠναγκάσθη νὰφήσῃ τὸ κοχλιάριον καὶ νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν πεινᾷ.

— Τώρα χρειάζεται προπάντων ἀνάπαυσις, εἶπεν ἡ Δεσποινὶς Μορανζή. Εἶσαι παιδί δικό μας, καὶ πηγαίνω νὰ σοῦ ἑτοιμάσω κρεββάτι.

Ὁ Ἕκτωρ διεμαρτυρήθη ἀσθενῶς· δὲν ἐπεθύμει νὰ τους ἀνησυχήσῃ... Ἀλλ' ὅταν μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ὁ ὑπηρέτης, ἀγγέλων ὅτι τὸ δωμάτιον ἦτο ἕτοιμον, ὁ Ἕκτωρ ἀπεσύρθη ἄνευ ἀντιρρήσεως πρὸς ἀνάπαυσιν.

Ἡ Δεσποινὶς Μορανζή, πρὶν ἀποσυρθῇ καὶ αὐτὴ εἰς τὸν κοιτῶνά της, τὸν ἐπεσκέφθη, διὰ νὰ ἴδῃ μήπως ἐχρειάζετο τίποτε. Τὸν εὗρε μὲ ὀφθαλμοὺς ὀλανοίκτους, καίοντα, φλεγόμενον ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, καὶ παραληροῦντα.

— Τὸ ἄλογό μου τὰ πταίει ὅλα! ἔλεγε. Δὲν ἤθελε νὰ μπῇ 'στὸ νερὸ καὶ γι' αὐτό... Καλὸ εἶνε ὅμως τὸ νερό!.. Νερό!.. Νερό!.. Ἀχ! τί θὰ 'πῇ ὁ Αὐτοκράτωρ;... Ἔλα, λοιπόν, πέσε μέσα, παληάλογο!... Τὸ γράμμα δὲν το εἶδαν... χά, χά, χά!... Φαντάσου καὶ νὰ τὤβλεπαν... χά, χά, χά!...

Ἡ Δεσποινὶς Μορανζὴ ἔκραξεν ἀμέσως τὸν ἰατρόν, ὁ ὁποῖος διέταξε διάφορα ἰατρικά, καὶ εἶπεν ὅτι θὰ ἐπανήρχετο τὴν ἑπομένην.

Πολὺ ἄσχημα ἐπέρασε τὴν νύκτα ὁ Ἕκτωρ, καὶ ὅταν ὁ ἰατρὸς τὸν ἐπεσκέφθη τὴν πρωΐαν, τὸν εὗρεν ἀκόμη μὲ πυρετόν, διέταξε δὲ πλήρη ἀνάπαυσιν καὶ ἀπόλυτον δίαιταν.

Τὴν ἄλλην νύκτα ἦτο κάπως καλλίτερα, καὶ τὴν πρωΐαν τῆς τρίτης ἡμέρας ἦτο πλέον καλά... Ὁ πυρετὸς εἶχε νικηθῇ. Ἀλλ' ὅταν ὁ Ἕκτωρ εἶπεν, ὅτι ἤθελε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ λάβῃ τὰς διαταγὰς τῆς Αὐτοκρατείρας, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ πλησίον τοῦ Αὐτοκράτορος, ἡ γηραιὰ Δεσποινὶς καὶ ἡ ἀνεψιά της διεμαρτυρήθησαν διὰ μεγάλων κραυγῶν. Ὁ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

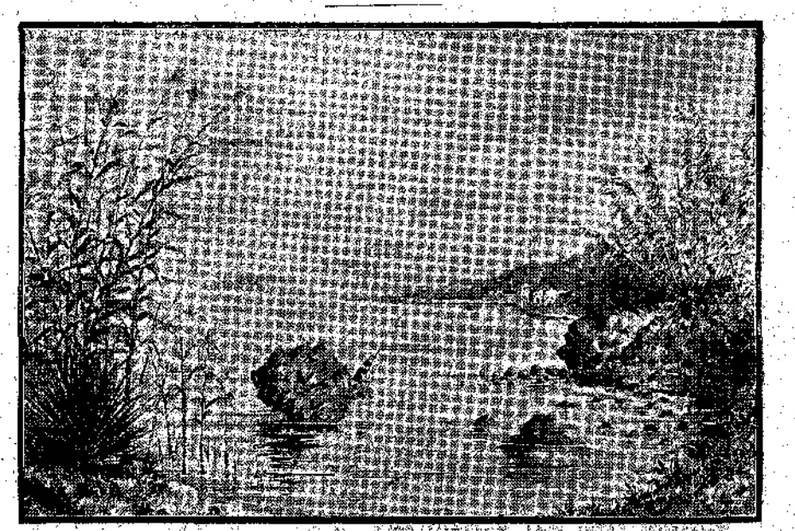

ΟΛΙΓΗ ΚΕΡΚΥΡΑ

Θαλασσογραφία ΣΤΕΦΑΝΟΥ Κ. ΒΟΥΛΓΑΡΗ (Δεύτερον Βραβεῖον.)
[Φωτογραφία τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ σμίκρυνσιν 4/1]

Ἕκτωρ ἐπέμενεν εἰς τὴν ἀπόφασίν του· δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ ἐπιμείνῃ μέχρι τέλους, διότι, ὅταν ἐδοκίμασε νὰ σηκωθῇ, ἐστάθη ἀδύνατον, μ' ὅλας του τὰς προσπαθείας, νὰ κρατηθῇ ὄρθιος, καὶ ἠναγκάσθη νὰ κατακλιθῇ ἐκ νέου.

Μόνον πρὸς τὸ ἑσπέρας κατώρθωσε νὰ ἐνθρονισθῇ εἰς μίαν πολυθρόναν, καὶ νὰ παρακαθήσῃ εἰς τὸ οἰκογενειακὸν γεῦμα τῆς ἰδίας ἑσπέρας.

Τὴν ἐπαύριον ἠγέρθη, καὶ μολονότι ἀδύνατος καὶ μὲ κλονούμενον ἀκόμη βῆμα, διηυθύνθη εἰς τὸ Κεραμεικόν.

Ἀνησυχία καὶ ἐξάψις πολὺ μεγαλητέρα ἐβασίλευε τώρα ἀνὰ τοὺς Παρισίους. Περισσότερα καταστήματα ἦσαν κλειστά· οἱ ὄμιλοι πολυαριθμότεροι· αἱ φωναὶ ζωηρότεραι. Ἐκτὸς τούτων τάγματα ἀπὸ μαθητὰς τοῦ Πολυτεχνείου καὶ ἄλλων σχολῶν, μὲ τὴν τρίχρουν σημαίαν ἐμπρός, διηυθύνοντο πρὸς τὰ προάστεια.

Ἔξωθεν τοῦ Κεραμεικοῦ μεγάλη συγκέντρωσις· πλῆθος ἀνθρώπων συμπαγεῖς εἰς τὴν πλατεῖαν Καρρουζὲλ καὶ μακρὰ σειρὰ ἁμαξῶν κατὰ μῆκος τῶν παροχθίων. Ὁ Ἕκτωρ εἰσῆλθεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ἀλλ' εἰς μάτην· προσεπάθησε νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς Αὐτοκρατείρας. Ἀμήχανος ἡ Μαρία Λουΐζα, κυμαινομένη μεταξὺ τοῦ πόθου τοῦ παρισινοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἀφ' ἑνὸς τὴν ἐκέτευε νὰ μείνῃ, ὑποσχόμενος ὑπερασπισιν, καὶ τῆς διαταγῆς τοῦ Αὐτοκράτορος, ἡ ὁποία ἀφ' ἑτέρου ἐπέβαλε τὴν πρὸς τὸν Λείγηρα φυγήν, δὲν ἐγνώριζε τί νὰ ποφασίσῃ.

Ἐπιτέλους ἔλαβε μίαν ἀπόφασιν καὶ σῆμα διεσπάρη εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ὅτι ἡ ἀναχώρησις ἀπεφασίσθη.

Ὁ Ἕκτωρ ἐτοποθετήθη παρὰ τὴν μεγάλην κλίμακα διὰ νὰ ἴδῃ τὴν Αὐτοκράτειραν διαβαίνουσαν καὶ νὰ ζητήσῃ τὰς διαταγάς της. Ἐξαίφνης ὠρήνοι καὶ φωναὶ καὶ λέξεις διακεκομμέναι, ἀπὸ παιδικοῦ στόματος, ἔπληξαν τὴν ἀκοήν του.

— Ὄχι! ὄχι: Δὲν θέλω νὰ φύγω! . . Ἀφ' οὗ ὁ μπαμπᾶς λείπει, ἐγὼ εἶμαι κύριος ἐδῶ μέσα!

Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης. Εἷς τῶν ὑπασπιστῶν τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐξακολούθει νὰ συστρέφεται καὶ νὰ φωνάζῃ:

— Ὄχι! ὄχι! δὲν θέλω νὰ πάγω εἰς τὸ Ραμπουγιέ! Εἶνε κακὸ παλάτι! Θέλω νὰ μείνω ἐδῶ!

Καὶ ἐπιάσθη μὲ τόσην δύναμιν ἀπὸ τὸ ἔρεισμα τῆς κλίμακος, ὥστε μετὰ μεγάλου κόπου ἡ κυρία Μοντεσκιοῦ κατώρθωσε νὰ ποσπάσῃ ἕνα ἕνα τοὺς μικρούς του δακτύλους.

Προησθάνετο ἄρά γε τὸ παιδίον, ὅτι, ἀναχωροῦν σήμερον ἐκ τῶν ἀνακτόρων ἐκείνων, οὐδέποτε θὰ ἐπανήρχετο, καὶ ὅτι τὸ ταξείδιον, τὸ ὁποῖον ἤρχιζε, θὰ κατέληγεν εἰς γῆν ἐξορίας; . . .

Διερχόμενος ὁ μικρὸς Βασιλεύς, βλέπει τὸν φίλον του Ἕκτορα καὶ τείνει πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας, ὡσεὶ ζητῶν βοήθειαν. Ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ νεαροῦ ὑπολογαγοῦ ρέουν δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἀδύνατον ἦτο νὰ συγκρατήσῃ. Καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κάμῃ ἄλλο τι, ἀράττει μίαν ἐκ τῶν μικρῶν ἐκείνων χειρῶν καὶ ἀποθέτει ἐπ' αὐτῆς ταχὺ φίλημα.

Ἡ ὀπτασία ἐξηφανίσθη· αἱ φωναὶ ἀπεμακρύνθησαν. . .

Μετ' ὀλίγον μακρὰ συνοδεία ἀνακτορικῶν ἁμαξῶν διέρχεται κατὰ μῆκος τοῦ Σηκουάνα... Εἶνε μεγαλοπρεπής, καὶ ὅμως εἶνε τόσον πένθιμος! Ὁ λαὸς τὴν βλέπει διερχομένην μετὰ θλίψεως, καὶ ὁ Ἕκτωρ νομίζει ὅτι παρευρίσκεται εἰς τὴν κηδείαν τῆς Αὐτοκρατορίας!

Κι' ἐν ᾧ οὕτως ἡ Αὐλὴ φεύγει πρὸς τὸ Πασσὺ διευθυνομένη εἰς τὸ Ραμπουγιέ, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν κωδωνοστασίων τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων, ἐφαίνοντο τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα προβάλλοντα ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Μπονδύ, ἐν ᾧ οἱ στρατάρχαι Μαρμὼν καὶ Μορτιὲ διήρχοντο τὸν Μάρνον καὶ ἐπροχώρουν πρὸς τὴν πρωτεύουσαν, διὰνὰ τὴν ὑπερασπίσουν.

Ὁ Ἕκτωρ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Ἀρχειοφυλακεῖον συντετριμμένος. Τί νὰ κάμῃ; Νὰ ἐπιστρέψῃ πλησίον τοῦ Αὐτοκράτορος; Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸν εὕρῃ; Καὶ πῶς νὰ ἐπιστρέψῃ μὲ κενὰς χεῖρας, ἄνευ ἐπιστολῆς παρὰ τῆς Αὐτοκρατείρας; Ἄλλως τε ἦτο τόσον ἀδύνατος, τόσον ἐξηντλημένος! Καὶ ἔμεινεν, ἀναμένων τὴν ἐπαύριον.

Ἡ ἐπαύριον ἦτο ἡ 30 Μαρτίου 1814.

Ὁ Ἕκτωρ ἐξύπνησεν ἐντελῶς καλά, αἱ δυνάμεις του εἶχον ἐπανέλθει. Ἀποχαιρετήσας τὴν ἀδελφήν του καὶ τοὺς θετούς του συγγενεῖς, διηυθύνθη πρὸς τὰνατολικὰ τῶν Παρισίων, σκοπεύων νὰ ἐξέλθῃ τῆς πόλεως διὰ Βιγκεννῶν. Αἱ ὁδοὶ καὶ τὰ προάστεια ἦσαν πλήρη ἐνόπλων ἐργατῶν καὶ ἐθνοφυλάκων. Ὁ βασιλεὺς Ἰωσήφ, γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐτοιχοκόλλησε προκήρυξιν, δι' ἧς ἀνήγγελλεν ὅτι ὁ Ναπολέων ἤρχετο πρὸς βοήθειαν τῶν Παρισίων ἐπὶ κεφαλῆς νικηφόρου στρατοῦ, καὶ ὁ λαὸς ἐνθουσιάσθη.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Οἱ φίλοι μου, ὅσοι ἀνεδίφησαν παλαιούς μου τόμους, θὰ συνήντησαν βεβαίως καὶ ἕνα Μέλανα Ἀετόν, (ἴσως βέβαια τὸν σημερινόν μας φίλον, τὸν ἔχοντα τὸ ἴδιον ψευδώνυμον,) ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοῦ 1883 καὶ ἐντεῦθεν, ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἐλάμβανε τακτικώτατα μέρος εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου, καὶ μοῦ ἔστελλεν ὡραιοτάτας, ἰμμέτρους ὡς ἐπιτοπλειστόν καὶ πάντοτε πρωτοτύπους Πνευματικὰς Ἀσκήσεις.

Ἦτο τότε ἄλλη ἐποχή. Οἱ φίλοι μου ὅλοι ἐβασάνιζαν τὸ κεφάλι τους καὶ ἐφιλοτιμοῦντο ποῖος θά μου στείλῃ τὰς ὡραιοτέρας Ἀσκήσεις καὶ τὰς πλέον πρωτοτύπους. Δὲν ὡμοιάζον, βλέπετε, μὲ μερικοὺς-μερικοὺς ἀπὸ τοὺς σημερινούς,— χωρὶς καὶ μὴ ὄνομα — οἱ ὁποῖοι φαίνεται ἀγαποῦν τόσον πολὺ τὰ ἕτοιμα, καὶ ἀντὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ κάμουν κάτι τι ἰδικόν των, ἀντιγράφουν ἐπὶ τὸ ἁπλούστερον τὰ παλαιὰ καὶ μοῦ τὰ στέλλουν, ἐκθέτοντές με καθημερινῶς εἰς τὸν κίνδυνον νὰ δημοσιεύσω δύο καὶ τρεῖς φορὰς τὴν αὐτὴν Πνευματικὴν Ἄσκησιν. . .

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Μέλανα Ἀετόν. Σᾶς ἔλεγα, ὅτι ἦτο ἀπὸ τοὺς τακτικωτέρους καὶ διαπρεπεστέρους μικροὺς φίλους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἕκτοτε ὁ Μέλας Ἀετὸς ἐμεγάλωσεν, ἐσπούδασεν, ἐπῆρε τὸ δίπλωμά του, ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, καὶ σήμερον δὲν εἶνε μόνον τέλειος ἐπιστήμων, ἱκανώτατος μαθηματικός,—ἀλλὰ καὶ γλωσσομαθὴς λόγιος, καὶ ποιητὴς λαμπρός. Θά το ἴδετε ἀμέσως. Διότι ὁ Μέλας Ἀετὸς διατηρήσας πάντοτε τὴν πρὸς ἐμὲ θερμὴν ἀγάπην, θὰ εἶνε τοῦ λοιποῦ τακτικὸς συνεργάτης μου, καὶ ὡς τοιοῦτον σᾶς τὸν παρουσιάζω ἀπὸ σήμερον μὲ τὸ κατωτέρω χαριτωμένον του ποιηματάκι.

Ὀνομάζεται Νικόλαος Ι. Χατζιδάκης καὶ εἶνε υἱὸς τοῦ διαπρεποῦς καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου. Δὲν τὸν γνωρίζετε ἄλλωστε διὰ πρώτην φορὰν· αὐτὸς εἶνε ὁ Ἐρευνητής, ὁ ὁποῖος μας ἔδωσεν ἐσχάτως τὴν ὡραίαν ἐκείνην Μέθοδον τοῦ Προβλήματος τοῦ Ζατρικίου.

Μὲ ὅλως ἰδιαιτέραν χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν παρουσιάζω τὸν κ. Ν. Ἰ. Χατζιδάκην, ἀκριβῶς διότι ἦτο ἄλλοτε φίλος μου, καὶ διότι δύναμαι νὰ τὸν προβάλω ὡς παράδειγμα προκοπῆς ἀξιομίμητον εἰς τοὺς σημερινούς μου φίλους.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ]

ΗΛΙΟΣ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟΣ

Ἥλιος χειμωνιάτικος ξάφνου μέσ' στὰ χιόνια
Λάμπει καὶ ζεσταίνει, μ' ὅλον τὸν βορειᾶ,
Καὶ 'στὴν Ἑλλάδα ὑπόσχεται πάλι χελιδόνια
Κι' ἄνθη νὰ της φέρῃ καὶ καλοκαιριά.

Ἥλιος χειμωνιάτικος ξάφνου κ' ἡ Ἐλπίδα,
Τὴν καρδιὰ ζεσταίνει μεσ' 'στὴν συμφορά,
Κ' εἶνε σὰν ὑπόσχεσι κάθε της ἀχτίδα,
Πῶς θ' ἀνθίσῃ πάλι μέσα μας χαρά.

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Τὸ ἀμάξιον εἶνε ἐλαφρότατον, ἡ ἱπποσκευὴ ἀπαλή, τὰ ἡνία λεπτά, ὁ ἀμαξηλάτης μειλίχιος. Καὶ ἕνα πουλαράκι θὰ ἠμποροῦσε νὰ σύρῃ τὸ ἀμάξιον τοῦτο εὐκολώτατα.

Καὶ ὅμως ὁ Μαῦρος τὸ σύρει μετὰ κόπου, βραδέως, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐσκυμμένην, βαρεῖαν ἀπὸ σκέψεις μελαγχολικάς.

Ἐν ᾧ διήρχετο πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸν Στρατῶνα τοῦ Ἱππικοῦ ἐξαίφνης μία σάλπιγξ ἀντήχησεν ὀξεῖα καὶ εὔηχος. Ὁ Μαῦρος ἔτεινε τὰ ὦτα, καὶ ἰδού, μὲ τὸ σάλπισμα αὐτό, ὁλόκληρον παρελθὸν ἐξύπνησε μέσα εἰς τὸ γηραλέον κρανίον τοῦ ἵππου. . . Ὦ, ποσάκις τῷ συμβαίνει τοῦτο! . .

Διότι, βλέπετε, ἄλλοτε, ὅταν ὁ Μαῦρος ἦτο νέος, ὑπηρετοῦσεν εἰς τὸν στρατόν. Ἡ σάλπιγξ ἐκείνη, τῆς ὁποίας τόσον καλὰ ἐνοεῖ τὴν γλῶσσαν, τῷ φέρει πάντοτε πλῆθος ὡραίων στρατιωτικῶν ἀναμνήσεων: τοὺς θαυμασίους του καλπασμοὺς εἰς τὰ γυμνάσια, ὅταν ὅσον ἄλογον καὶ ἂν εἶσαι, νομίζεις ὅτι ἔχεις πτερά· τὴν μέθην του εἰς τοὺς ψευδοπολέμους, ὅταν ἐφώρμα ἀκάθεκτος κατὰ τοῦ φανταστικοῦ ἐχθροῦ· τὴν δυσήνιον ἀνυπομονησίαν του εἰς τὰς τάξεις, ὅταν ἐσηκόνετο εἰς τὰ δύο πόδια καὶ τὰ ἐκαμνε θάλασσα· καὶ τὴν τρέλλαν του καμμίαν φοράν,—διατί ὄχι;— ὅταν μ' ἕνα σκίρτημα αἰφνίδιον ἀπηλλάσετο ἀπὸ τὸν ἱππέα του καὶ τὸν ἔστρωνε φαρδὺν-πλατὺν κατὰ γῆς! . . .

Ἀλλοίμονον! ἀρκεῖ μία πέτρα, ἕνας μικρὸς χάλυξ, διὰ νὰ μεταβάλῃ διαμιᾶς τὸν σφριγῶντα καὶ πολεμοχαρῆ κέλητα, εἰς βραδυκίνητον καματερὸν ἄλογον! . . Καὶ ὁ Μαῦρος, εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς του, συνήντησε τὴν μοιραίαν αὐτὴν πέτραν, ἡ ὁποία τοῦ ἔσπασε τὸ γόνατον καὶ τὸν ἐξώρισε διὰ παντὸς ἀπὸ τὰ Πολύγωνα καὶ ἀπὸ τὰ πεδία τοῦ Ἄρεως! Τετέλεσται! Ἀπῆλθον ἀνεπιστρεπτεὶ οἱ χρόνοι τῶν ἄθλων καὶ τῆς δόξης! Οὔτε περιποιήσεις πλέον, οὔτε ὠωπεῖαι ἀξιωματικῶν, οὔτε φιλοδωρήματα παρὰ τῆς κόρης τοῦ συνταγματάρχου, ἡ ὁποία τόσον ἠγάπα νὰ τῷ προσφέρῃ μὲ τὰς μικράς της χεῖρας ζάχαρι. Ἄ, τί ὡραῖαι, τί γλυκεῖαι ἀναμνήσεις!

Καὶ τώρα; «Ντέ, Μαῦρε, Ντέ!..» Γέρων, ταπεινός, ἐζευγμένος εἰς τὸ ἁμαξάκι ἑνὸς κτηματίου εἰρηνικοῦ, δὲν κάμνει ἄλλο ὅλην τὴν ἡμέραν, παρὰ νὰ το σύρῃ ἀπὸ τὰ Πατήσια εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας εἰς τὰ Πατήσια. Καὶ ὡς νὰ μὴ ἤρκει ἡ ἄδοξος αὕτη καταδίκη, δέκα φορὰς τὴν ἡμέραν θὰ διέλθῃ ἀπὸ τὸν Στρατῶνα, καὶ θὰ κλύσῃ τὴν σάλπιγγα καὶ θὰ μελαγχολήσῃ. . .

Ἔ, τί νὰ γίνῃ, γέρω-Μαῦρέ μου! Ὑπομονὴ καὶ θάρρος. . . Εἶνε πάντοτε εὐτυχὴς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κάμνει τὸ καθῆκόν του. Τὸ καθῆκόν σου ἄλλοτε ἦτο νὰ ὑπακούῃς εἰς τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος. Τὸ καθῆκόν σου τώρα εἶνε νὰ ὑπακούῃς εἰς τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου σου.

Κάμνε το λοιπὸν καὶ τώρα, ὅπως τὸ ἔκαμνες καὶ ἄλλοτε. Ντέ, Μαῦρε, Ντέ!..

(Μίμησις)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

1

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Μυθολογίας:

Ὁ Καθηγητής: — Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀδάσεις χθὲς τὸ βράδυ, ἄλλως θὰ ἤξευρες τὸ μάθημά σου.

Ὁ Τρομάρας: — Διάβασα . . .

Ὁ Καθηγητής: "Ας εἶνε . . . λέγε μας τότε πόσαι ἦσαν αἱ Μοῖραι;

Ὁ Τρομάρας: — Δύο, ἡ Ἀνατολικὴ μοῖρα καὶ ἡ Δυτική· καὶ τὴν μὲν Ἀνατολικὴν ἀπετέλουν τὰ θωρηκτὰ «Ὕδρα,» «Ψαρά,» . . .

Ὁ Καθηγητής: — Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ . . . κατάλαβα τί διάβασες.

2

Ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνις, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἀνωτέρου Παιδικοῦ Πνεύματος: — Τί νὰ διάβασε ἄρά γε ὁ *Τρομάρας*;

Ἡ Παυτοπούλα: — Δὲν καταλαμβάνεις!; Τὴν Γεωγραφίαν του!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιζανίου

ΑΔΑΗΔΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΕΝ ΕΠΕΤΑΙ, ἀγαπητὲ *Ἀσκροποταμίτη*, ὅταν ἂν ἔχῃς 85 λύσεις ὀρθὰς θὰ λάβῃς 30ν Βραβεῖον. Ἐμπορεῖ νὰ λάβῃς καὶ 20ν ἢ καὶ 10ν, ἢ εἰμπορεῖ νὰ λάβῃς μόνον Ἔπαινον. *Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν λύσεων, τὸν ὁποῖον θὰ ἔχουν οἱ συναγωνιζόμενοι εἰς τὴν τάξιν σου.* Ἡ ἀπονομὴ τῶν Βραβείων γίνεται ὡς ἑξῆς: Α' Βραβεῖον λαμβάνει εἰς ἑκάστην τάξιν ὁ ἔχων τὰς περισσοτέρας λύσεις ἀπὸ τοὺς λοιποὺς τῆς τάξεως του οἱ δύο μετ' αὐτὸν λαμβάνουν Β', καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς τρεῖς λαμβάνουν Γ'. Ἔπαινον λαμβάνουν *ὅλοι* ὅσοι ἔχουν λύσεις *μέχρι τοῦ ἡμίσεως* τῶν λύσεων, τὰς ὁποίας εἶχεν ὁ τελευταῖος τῶν λαβόντων Γ'. Βραβεῖον. Καὶ *Βύβλιον Μνείας* λαμβάνουν *ὅλοι* ὅσοι ἔχουν *μέχρι τοῦ ἡμίσεως* τῶν λύσεων τὰς ὁποίας εἶχεν ὁ τελευταῖος τῶν λαβόντων Ἔπαινον, οἱ λοιποὶ ἀναφέρονται εἰς τὸ τέλος ἀλφαβητικῶς.

Ἡ *Δέα* δὲν μοῦ ἔγραψε τίποτε σχετικὸν, *Διογένη Λαέρτιε*.

Τὴν στενοχωρίαν, τὴν ὁποίαν μοῦ προξενοῦν μερικοὶ δύσκολοι περὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὀφειλομένων τετραδίων, τὴν ἐξουδετερόνουν ἄλλοι μὲ τὴν ἀκρίβειάν των καὶ τὴν προθυμίαν των. Ἰδοὺ π. χ. ὁ *Μῶλος Πατρῶν*, κατάπτ τῆς ὑπομνήσεώς μου, ἔσπευσε νὰ στείλῃ διὰ μιᾶς ὅσα τετράδια ὤφειλε· πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἀνέβαλλεν ἀπασχολημένος βεβαίως μὲ τὰς ἑτοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ὁ δὲ *Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων* ἔσπευσε νὰ ποδώσῃ καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ τετράδια, τὰ *ὁποῖα δὲν ἔλαβε*, μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ τῷ ἔγραψα ὅτι τὰ ἔστειλα. Δὲν ἀξίζει λοιπόν, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι τῷ ἔστειλαν τετράδιον καὶ ἐχάθη, νὰ τῷ στείλουν τώρα καὶ δεύτερον;

Περιμένω λοιπὸν ἀνυπομόνως τὴν κούκλαν σου, *Ἶρις*, ἀφ' οὗ ἔχῃς εἰδικότητα εἰς τὸ ἐνδύειν κούκλας καὶ ἀχαίρεσαι νὰ τας βλέπῃς καλοενδεδυμένας.» Ἐλπίζω ἐπίσης ὅτι ἐτελείωσε καὶ τὸ βασανιστήριον τοῦ *Ἀσματος τοῦ Ὀρφέως*, (ὁ ὁποῖον εὑρέθη εἰς μεγαλὴν ἀμηχανίαν, τί χρώματα νὰ ἐκλέξῃ καὶ ὅ,τι ἀπεφάσιζε σήμερον τὸ ἀπέρριπτεν αὔριον.) καὶ ὅτι γρήγορα θὰ λάβω τὴν κούκλαν του. Περιτένω ἐπίσης καὶ τὴν κούκλαν τῆς *Καρδερίνας* . . . ἀλλὰ καὶ ποία δὲν θά μου στείλῃ;

Κατόπι τῆς ἐπιστολῆς σου, *Ἀρχιζιζάνιον*, ἠνάγκασα τὸν Ἀνανίαν νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ μπαλκόνι τοῦ γραφείου μου καὶ νὰ φωνάξῃ: «Ὄχι! δὲν πταίει τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* διὰ τὴν βραδύτητα τῆς Ε' Κυριακῆς!» Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνην τὴν ὥραν οἱ διαβάται τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ἦσαν πολλοί, τὸ πρᾶγμα ἔγινεν ἀρκετὰ «δημοσίως» καθὼς ἐπεθύμεις.

Μαγευμένη Ἀκρογιαλιά, ἡ ἐπιστολή σου μ' ἔβαλεν εἰς περιέργειαν καὶ ἔψαξα ὅλα τὰ χειρόγραφα τοῦ Μικροῦ Διαγωνισμοῦ. Σὲ εἴδοποιῶ λοιπὸν ὅτι *δὲν ἐλήφθη* μετάφρασίς σου.

Ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφες, *θαυμαστὰ τῶν Ὡραίων Τεχνῶν*, ἐνόησα πόσην ἀξίαν ἔχει ὁ καθηγητής σου, ὁ ἐμπνεύων σοι διὰ τῆς διδασκαλίας του τόσην ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς καὶ ποιητάς. Φαίνεται, ὅτι δὲν περιορίζεται εἰς τεχνολογικὰς καὶ συντακτικὰς παρατηρήσεις, καὶ ὅτι περισσότερον ἀπὸ τὸ νεκρὸν γράμμα, τὸν ἐνδιαφέρει τὸ ζῶν πνεῦμα τῶν ἀθανάτων αὐτῶν σελίδων! Ἄ, σὲ μακαρίζω, διότι ἔχεις τοιοῦτον καθηγητήν! — Σὲ παραπέμπω εἰς τὴν πρὸς τὸν *Ἀσπροποταμίτην* ἀπάντησίν μου καὶ ἀναμένω τὸ ὄνειρόν σου καὶ ἄλλα μοῦ ὑπόσχεσαι.

Ἱππόα Μαντζουράνα, καὶ εἰς τὰς δυὸ σου ἐρωτήσεις ἀπαντῶ ναί καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὁσας ἐνεργείας σου.

Εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, *Μία Τρελοῦλα*, ὅτι καὶ εἰς τὴν Κέκυραν ὑπάρχει φέτος ἀφθονία κουμάρων. Εἰς τὰς δύο σου ἐρωτήσεις ἀπαντῶ ὄχι.

Οἱ τόμοι τῶν «Τριῶν Σωματοσυλλάκων» *Ἀστροφεγγιά*, τιμῶνται ὁ πρῶτος δρ. 1, ὁ δεύτερος δρ. 2.50. Δικαιοῦσαι νὰ λάβῃς δύο τόμους τῆς ὁραχμῆς, ὥστε, ἂν θέλῃς νὰ σου στείλω αὐτούς, στεῖλέ μου τὴν διαφορὰν (δρ. 1,50) ἢ ὥρισέ μου ἄλλους τόμους.

Λευκὴ Λεῶν, μου ἀρέσει τὸ *τρίτον*.

Νοστεμάδι, φίλτατε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σεῦ ἐξέλεξα, διότι εἶδα ὅτι τὰ γράφεις καὶ τὰ λέγεις πολὺ νόστιμα... Τὴν ἐρώτησίν σου περὶ εἰκονογραφιῶν δὲν ἐνόησα καλά. Στεῖλέ μου νὰ ἴδω καὶ νὰ σοῦ 'πῶ.

Καλλίτερα εἶνε, *Βίγλα*, νὰ στείλῃς σὺ τετράδιον πρὸς τὴν *Παυτοπούλαν* καὶ νὰ εἶσαι βεβαία, ὅτι θὰ σοῦ στείλῃ κ' ἐκείνη δεύτερον, ἀντὶ τοῦ ἀπωλεσθέντος πρώτου.

Ἀγαπητέ μου, *Ἀλέξανδρε Οἰκονομίδη*, τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ συμφιλιωθῇς. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη μου ἐπιθυμία. Οἱ φίλοι μου θέλω νὰ εἶνε καὶ φίλοι μεταξύ των, καὶ κατὰ μέρος κάθε παρεξήγησις, ἡ ὁποία πρὸς στιγμὴν τοὺς ἐχώρισεν. Ἔλα λοιπὸν δώσετε τὰ χέρια καὶ γίνετε φίλοι διὰ ἀγάπην μου. Συλλογισθῆτε ὅτι πρώτη αἰτία τῆς ἔριδος ὑπῆρξε κατ' ἀρχὰς μία βραδύτης τοῦ ταχυδρομείου! — Ταῦτα λέγω καὶ πρὸς τὸν *Ἡρακλέα Κηζήρογλουν*, ὁ ὁποῖος τόσον μάγαπᾷ.

Φίλτατε *Κωνσταντῖνε Λευκιάδη*, ἡ ἀπάντησίς μου ἐκείνη δὲν ἦτο καθόλου προσβλητική. Εἶπα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λέγω εἰς ὅλους: «Ὅτι δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰναπληρόνω τὰ φυλλάδια, τὰ ὁποῖα ἐστάλησαν ἄπαξ.» Τίποτε ἄλλο. Ἂν εἶνε ἀληθὲς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γράφεις ὅτι «καὶ πρὶν γίνῃς συνδρομητής μου μὲ ἠγάπας ὡς μητέρα» ἀνάγνωσε ὅ,τι λέγω πρὸς τὸν Οἰκονομίδην ἀνωτέρω, καὶ φανοῦ συνεπὴς μὲ τὰ γραφόμενά σου. . .

Τὰ φύλλα, ἀγαπητέ *Χρυσάετε*, ἐστέλλοντο τακτικώτατα. Διατί δὲν μοῦ ἔγραφες ἀμέσως ὅτι δὲν τὰ λαμβάνεις, διὰ νὰ σταματήσω τὴν ἀποστολήν; εἶνε δίκαιον τώρα νὰ ξαναστείλω τόσα πολλὰ φυλλάδια; Σημειώσε δὲ, ὅτι ἄλλοι εἰς

τὸν τόπον σου, καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα τὰ ἐλάβαναν ἀκριβέστατα. Μήπως ἐλείπατε;

Μετ' ὀλίγον θὰ μάθῃς τὰς καινοτομίας τοῦ 1898, φίλτατε Τρομάρα. Μὴ φοβῆσαι ὅμως, τὰ Μ. Μύστικά θὰ ἐξακολουθήσουν καὶ τὸ 1898 καὶ πάντοτε. Ἡ πρώτη ἔκδοσις ἐξηντλήθη, καὶ τώρα ἔκαμα δευτέραν ἀπὸ 13,000 ἀντίτυπα. Σοῦ φθάνουν;

Ὄχι τώρα πλέον, *Συριανὲ Πρίγκιψ* (δεκτὸν)· ἡ προθεσμία τοῦ δώρου παρῆλθε· ἂν στείλῃς τὴν συνδρομήν σου ἐγκαίρως, μόνον εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ λάβῃς μέρος. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου.

Εὐχαριστῶ. *Μικρὰ Κόμησσα τοῦ Φαλήρου*, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔλθῃ κανεὶς εἰς τὸ Γραφεῖον νὰ συνεννοηθῶμεν περὶ τῆς ἐγκαίρου παραδόσεως τῶν τόμων. Ἀλήθειαν νὰ μὴν τὸ συλλογισθῇ ὁ Ἀνανίας! *Ὁ Ὀκτασέλληνος Κρόνος* θὰ τοῦ ἔκαμνε λαμπρὰν σύντροφιὰν εἰς τὸ Φάληρον. Φιλήσε μου Κάιτην καὶ Ντίκον.

Φλέγγος Λελιδών, σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον. *Ὁ Μαῦρος Πρίγκιψ* δὲν ἔλαβε τὸ τετράδιόν σου. Ὁ *Ἄγρυπνος Φάρος* σοῦ ἔστειλε· εἶχε κύπην ὁ καημένος, καὶ δι' αὐτὸ ἐβράδυνε.

Ἀλήθεια πιστεύεις τὰ μαγικὰ τραπεζάκια. *Λίμνιλλα Εἱμαρμένη*; Δὲν βαρειέσαι! Κάποιος ἤξευρε ὅτι ἔραγες νταλμάδες καὶ τὸ εἶπε. Ὅσον διὰ τὰ ψευδώνυμα, δὲν εἶνε σωστὰ ὅλα· τὰ ἄλλα θὰ τα ἤξευραν κάποιοι ἢ κάποιοι. Ἔ, τί ἐσκέφθητε νὰ κάμετε διὰ τὰ ψευδώνυμα;

Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου, ἔστειλα πρὸς τὴν Κατίναν Μπογδάνου δελτίον ἐγγράφῆς καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν σύστασιν. Δὲν πειράζει· τὸ *Χρυσάνθεμον τῆς Σύρου*, ἡ παλαιά μου φίλη, ἠμπορεῖ νὰ δεχθῇ καὶ τώρα τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τοὺς εὐτυχεῖς της γάμους.

Ἔλεγα κ' ἐγώ· διατί νὰ μὴ μοῦ γράφῃ τόσον καιρὸν ὁ *Παχὺς Τσίρος*; Ποῦ νὰ ἠξεύρω ὅτι ἦτο ἀσθενής! Ἀλλ' ἰδού, ἔγινε πάλιν καλὰ — πῶς χαίρω — καὶ θὰ μοῦ γράφῃ τακτικὰ ὅπως πρώτα.

Ἰσύριε Βροῦτε, αὐτὸ σοῦ ἐκλέγω, διότι τὸ προηγούμενον τὸ ἔχει ἄλλος. Χαίρω πολὺ ποῦ ἀπεφάσισες νὰ μοῦ γράψῃς.

Εἰς μερικὰς ἐπιστολάς, μολονότι τὰς ἔλαβον πρὸ τῆς 16 Νοεμβρίου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές, διότι δὲν ἔχω ἄλλον τόπον σήμερον.

Πρώτη πρώτη ἡ *Ξανθὴ Γαλανομμάτα* μοῦ ἔστειλε τὸν ἔρανόν της διὰ τὴν Πρωτοχρονιὰν τῶν Πτωχῶν· ἕνα ὡραῖον φορεματάκι διὰ κορίτσι καὶ μίαν χαριτωμένην ἐμπροσθέλαν. Ἐμπρὸς λοιπὸν· στείλετε ὅσοι καὶ ὅσας ἔχετε. Δέχομαι μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἀγρία Ἀμερικανὶς* μὲ τὸ *Ἴσν τῆς Κηφισίας* — ὁ *Ἀσπροποταμίτης* μὲ τὴν *Μαρίαν Σ. Χαλκοκονδύλη*, *Μαρίαν Χριστόφ*, *Μαρίαν Ἀνασταστίου*, *Μαρίαν Γ. Μπουρατίνου*, *Μαριάνθην Δ. Ἀρτέμη*, *Τζί-Τζι-Μπούμ-Μπούμ*, *Τρικυμιώδη Μαλέαν*, *Δὸν Κιχώτην*, *Ἐνδοξον Στρατιώτην*, *Μαρίαν Παυλάκη*, *Ἀτρόμητον Θαλασσομάχον* καὶ *Βασιλικὴν Σταμάτη* — τὸ *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως* μὲ τὴν *Μαρίαν Παυλάκη*, *Χαλασμὸν Κόσμου*, *Κολοσσὸν τῆς Ρόδου*, καὶ *Ἀρτιγόνην* — ἡ *Ἀφρόεσσα* μὲ τὴν *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου* — ἡ *Φίλεγγος Λελιδὼν* μὲ τὸ *Ἀγκάθι*· *Κόρην τοῦ Πηλίου* καὶ *Τσουκνιδάν* — ἡ *Λευκὴ Λιὼν* μὲ τὴν *Μαργαρίταν*· *Ἀφρόεσσαν*, *Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος*, *Λευκόπεπλον Ἡώ*, *Δέαν*, *Τερπικέραυνον Δία*, *Κέφαλον*, *Μόζαρτ*, *Τρομάραν*, *Πρωτομαγιάν*, *Δὸν Κιχώτην*, *Κόντε Ραπαράκην*, *Φλὶν-Φλάν*. *Ἔτσι Μαρέσει* καὶ *Ἔτσι θέλω* — ἡ *Μία Τρελούλα* μὲ τὴν *Πάλλουσαν Καρδίαν* — ἡ *Κερκυραϊκὴ Νύξ* μὲ τὸν *Ἐνδοξον Στρατιώτην*, *Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος*, *Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν*, *Ζακχαῖον*, *Ἅρμα τοῦ Ἡλίου*, *Τὶκ-Τάκ*, καὶ *Ἰόνιον Πέλαγος* — ὁ *Ἄγρυπνος Φάρος* μὲ τὸν *Τσὶν-Τσὶν* καὶ τὸν *Ἀτρόμητον Θαλασσομάχον* — ἡ *Βίγλα* μὲ τὴν *Κεφαλληνιακὴν Ρομπόλαν* καὶ τὸν *Φιλόμουσον* — ἡ *Μικρὰ Κόμησσα* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Δὸν Κιχώτην*, *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν*, *Ἀετὸν Ὀρέων*, *Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν*, *Τζί-Τζί-Μπούμ-Μπούμ*, καὶ *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας* — ὁ *Συριανὸς Πρίγκιψ* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, *Πεζοραύτην*, *Συριανὴν Σφίγγα*, *Χαλασμὸν Κόσμου*, *Ναυτοπούλαν*. *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* καὶ *Ἔτσι μαρέσει* — ὁ *Τρομάρας* μὲ τὸν *Νικηφόρον Βρυέννιον*, *Ἀγκάθι*, *Καρδερίναν*, *Θαλασσοζάλην*, *Τρεχαγυρευόπουλον*, καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἐν Ρωσσίᾳ συνδρομητάς μου — ὁ *Ἀλέξανδρος Σ. Οἰκονομίδης* μὲ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, *Φάρον Ἀλεξανδρείας* καὶ *Τρεχαγυρευόπουλον* — τὸ Παλλικάρι τῆς Λαζίας μὲ *Ἕκτορα τὸν Τρῶα* — ἡ *Αἰμυλία Εἱμαρμένη* μὲ τὴν *Κροκόπεπλον Ἠώ* — τὸ Κῦμα *τῆς Σαλαμῖνος* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, καὶ *Φλογερὰν Λυκίνα τοῦ Σουλίου*· ὁ *Ὀρφεὺς* μὲ τὴν *Φλογερὰν Λυκίνα τοῦ Σουλίου*, *Λύραν τοῦ Ὀρφέως* καὶ *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως* — τὸ *Παραδείσιον Πτηνόν*, μὲ τὴν *Μαρίαν Παυλάκη*, *Βασιλικὴν Σταμάτη*, *Χριστίναν Δεσύλα*, *Χαλασμὸν Κόσμου*, καὶ *Τρεχαγυρευόπουλον* — ὁ *Ἐραστὴς τῆς Φύσεως* μὲ τὸν *Δηοστὴν τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ*. *Πολίχνην τοῦ Πηλίου*, *Πρόσφυγα Βολιώτισσαν*, *Μαῦρον Πρίγκηπα*, *Ὀλυμπιονίκην* καὶ *Ναυτοπούλαν* — ὁ *Φλὶν-Φλὰν* μὲ τὸ *Ἀργείτικο Πράσσο*, *Κυανόλευκον Σημαίαν*, *Πολικὸν Ἀστέρα*, *Ἀνθισμένην Λυγαριάν*, *Μὴ με λησμόνει*, *Μικρὰν Φιλόσοφον*, *Λιχμάλωτον Χελιδόνα*, καὶ *Ἐργατικὴν Μέλισσαν* — ὁ *Ἀνδρεῖος Ἀργοναύτης* μὲ τὴν *Ἀττικὴν Ἡμέραν* — ὁ *Ἄρατος* μὲ τὸν *Ἀουραῖον Ποιητικόν* — ὁ *Μακρολέκας* καὶ τὴν *Ποιμενικὴν Φλογέραν* — καὶ ὁ *Φιλέλλην Μικρασιάτης* μὲ τὸν *Κολοσσὸν τῆς Ρόδου*, *Δαίδαλον*, *Ἐνδοξον Σαλαμῖνα*, *Ἄγκυραν τοῦ Ἐλέους*, *Δέαν* καὶ *Δάφνην*.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. Ἐξακολουθοῦν τὰ συγχαρητήρια πρὸς τὸν *Ἕκτορα τοῦ Τρῶα*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ναυτοπούλαν* κ.τ.λ. Αἱ ἄλλαι πληροφορίαι παραλείπονται ἐλείψει χώρου.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἑλληνα Ἐδισσον* (δεκτόν), *Ριδίκολον* (ἔστειλα), *Ἰουλίαν Δ. Παπαγεωργίου*, *Ἐλένην Λ. Καμηλιέρη*, *Θέλπουσαν* (ἔστειλα), *Μαλβίναν Ἰατροῦ*, *Ἄνθος τῆς Εὐαισθησίας*, *Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα* (τὸ φύλλον στέλλεται τακτικὰ εἰς τὴν νέαν διεύθυνσιν), *Ἀφρόεσσαν*, *Πέγναν Ποιητοῦ* (νὰ εἶνε βεβαία ὅτι ὅσα καὶ ἂν μοῦ γράψῃ, δὲν θὰ βαρεθῶ), *Κερκυραϊκὴν Νύκτα* (μὰ τί νὰ πρωτοείπω ἀπὸ τόσας πληροφορίας;), *Καρδερίναν* (τὸ Βραβεῖόν της κατετέθη εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων), *Κουταλιανὸν* (μὰ λέγονται αὐτὰ ποῦ ἐρωτᾷς; δὲν ἠξεύρεις ὅτι τὸ ψευδώνυμον εἶνε *μυστικόν*;) *Ἄγρυπνον Φάρον* (τὸν συλλυποῦμαι θερμῶς διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ του θείου!) *Μπάρμπα Νικολῆν* (σὲ περιμένω) *Παλλικάρι τῆς Λαζίας* (βεβαίως), *Κλάδον Ἐλαίας* (ἀναμένω τὰ αἰνίγματα!) *Ἄστρον τῆς Ἀόγῆς* (ἔγινε καλά;) *Οὐρανίον Τόξον* *Ἀνδρεῖον Ἀργοναύτην* (δύναμαι ἂν μοῦ στείλῃς δρ. 30, διότι τώρα τόσον πωλεῖται· θὰ εἶνε εἰς βάρος σου τὰ ταχυδρομικά!) *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, *Γαληνιαίαν Θάλασσαν*, *Ναυτοπούλαν* (δὲν ἠξεύρω· καὶ εἰς ἐμὲ ὁ *Δέων τῆς Νεμέας* ἔχει νὰ γράψῃ πολὺν καιρόν!) *Ἀχαϊκὸν Δρομέα* (εἶνε δύο τόμοι· ἄξεται δρ. 3,50, δεδεμένοι δρ. 6,50!) *Ὑποψήφιον Δόκιμον* (ἔλαβα!) *Ἐραστὴν τῆς Φύσεως*, *Παραδείσιον Πτηνόν*, *Ὀρφέα*, *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου*, *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς*, *Ἥλιον*, *Ἀνεμώνην* (ἔστειλα!) *Λύραν τοῦ Εὐξείνου* (μάλιστα!) *Ἀνδρέαν Σκέφερην*, (θὰ εἶσαι τώρα χωρὶς ψευδώνυμον;) *Τσὶν-Τσὶν* (ἔστειλα!) *Ἀνδρεῖον Ἐδζίωνον* (νὰ ἰδοῦμε!) *Φιλέλληνα Μικρασιάτην* τὸν τόσον ἐνθουσιώδη πάντοτε καὶ πολυγράφον) *Μικρὸν Περίεργον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Νοεμβρίου θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 22 Δεκεμβρίου ἑ.

592. Συλλαβόγριφος.

Ὅποιος εἰς φθόγγον μουσικῆς κολλήσει ἐν ποτάμι πάλιν τῆς ἀρχαιότητος ἀμέσως θέλει κάμει

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλανος Λεπτοῦ

559. Αἴνιγμα.

Εἶνε τὸ δεξί μας χέρι
κι' ἂν ὁ νοῦς δὲν το χωρεῖ,
ὁ καθεὶς καλὰ τὸ ἐξέρει
πῶς οὔτ' ἡ κυρὰ νὰ ράψῃ,
οὔτ' ὁ δάσκαλος νὰ γράψῃ
χωρὶς τοῦτο εἰμπορεῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Ἐδισσῶν

594 Πυραμίς.

\+ Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται τὄνομα νήσου·
. + . αἱ ἓξ στιγμαὶ τῆς βάσεως
. . + . . μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν
. . . + . . σταυροῦ νὰποτελῶσι τὄνομα ἀρχαίας Ἑλληνικῆς πόλεως, αἱ ἀνωτέρω πέσσαρες τὄνομα εἴδους πλοίου καὶ αἱ ἀνωτέρω δύο θεοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀλυμπιονίκου

595-597. Κεκρυμμένα ὀνόματα ποταμῶν.

1. ὁ Μαρδόνιος ἦτο ἀρχαῖος Πέρσης στρατηγός.
2. Μὴ ἀναλογίζου τὰς ὀδύνας τοῦ βίου.
3. ὁ Σιληνὸς ἦτο ὀπαδὸς τοῦ Διονύσου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλέλληνος Μικρασιάτου

598-602. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις:

Πόρος, γέρων, Τῆνος, τόπος, βόθρος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἡρ. Ν. Καζηρογλου

603-607. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι 14 συλλαβῶν σχηματίσον τὰ ὀνόματα 5 θεῶν.

πο-αρ-στοσ-θε-να-δων-μισ-θη-μισ-η-σει-α-φαι-τε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγρίας Ἀμερικανίδος

608 Ἀπροσδόκητον.

Ποίους ὅσον καὶ ἂν εἶνε μικροὶ καλοῦμεν ὑψηλούς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραπάκου

609. Γρίφος.

Ὁ
———
κεῖ ἡ ναὶ (ΗΗ) (ΗΗ)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τσὶν-Τσὶν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 4 καὶ 11 Ὀκτωβρίου 1897.

532. Ἀριστείδης (Ἄρης, τί, δίς). — **533.** Πάδος, Πάρος. — **534.** Ἡ βαρεῖα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ ἡ ὑπογεγραμμένη ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν Ἅδη. — **535.** Ἡ γλῶσσά σου μὴ προτρεχέτο τοῦ νοῦ.

536. Φαντασία, Ἀσία.
537. Λέσβος, λέμβος.
538. Ἅρπα.
539-541. 1, Ἕλλη. 2, Ἄννα. 3, Μαρία.

542.
Α Ε
Α Β Ε Λ
Ρ Α
Ι Κ Ο Σ
Σ Σ
543-546. Τῇ προσθήκῃ τῆς συλλαβῆς ρα σχηματίζονται αἱ λέξεις Πύρρα, Μαραθών, παρᾶς, φύραμα.
Σ Ι Τ Ω
Α Ν

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1897.